

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΤΟΥ ΣΙΚΑΓΟ ΤΟΥ 1886

ΚΑΘΙΕΡΩΣΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑΣ

Τι προηγήθηκε.

Βρισκόμαστε στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής, όπου έχει αρχίσει από την δεκαετία του 1860 η ίδρυση εργατικών συνδικάτων και η έκδοση εργατικών εφημερίδων. Δημιουργούνται σοσιαλιστικές ενώσεις σε αρκετές Πολιτείες ή πόλεις Πολιτειών. Η διάθεση και η θέληση των εργατών να παλέψουν οργανωμένα για την ικανοποίηση των πέρα για πέρα δίκαιων αιτημάτων τους μέρα με τη μέρα αυξάνεται.

Το 1873 οι ΗΠΑ συγκλονίζονται από μια καπιταλιστική κρίση η οποία δεν είχε προηγούμενο, αφού διήρκεσε, με μερικές αναλαμπές ανάκαμψης, μέχρι τη δεκαετία του 1890. Οι άνεργοι έφτασαν τα τρία εκατομμύρια ενώ το μεροκάματο έπεφτε και κάτω από το δολάριο. Η πείνα και η εξαθλίωση έσφιγγε αμείλικτα τη ζωή των εργατικών και λαϊκών οικογενειών. Ο συνδικαλισμός διωκόταν και η καταστολή γινόταν κάθε μέρα και πιο βίαιη.

Όπου ξεσπούσε εργατική διαμαρτυρία η αστυνομία ή η εθνοφρουρά, ενίοτε από κοινού, επιτίθονταν με γκλομπ και πυροβολισμούς, όπως στο Σικάγο, στη Νέα Υόρκη κ.α.

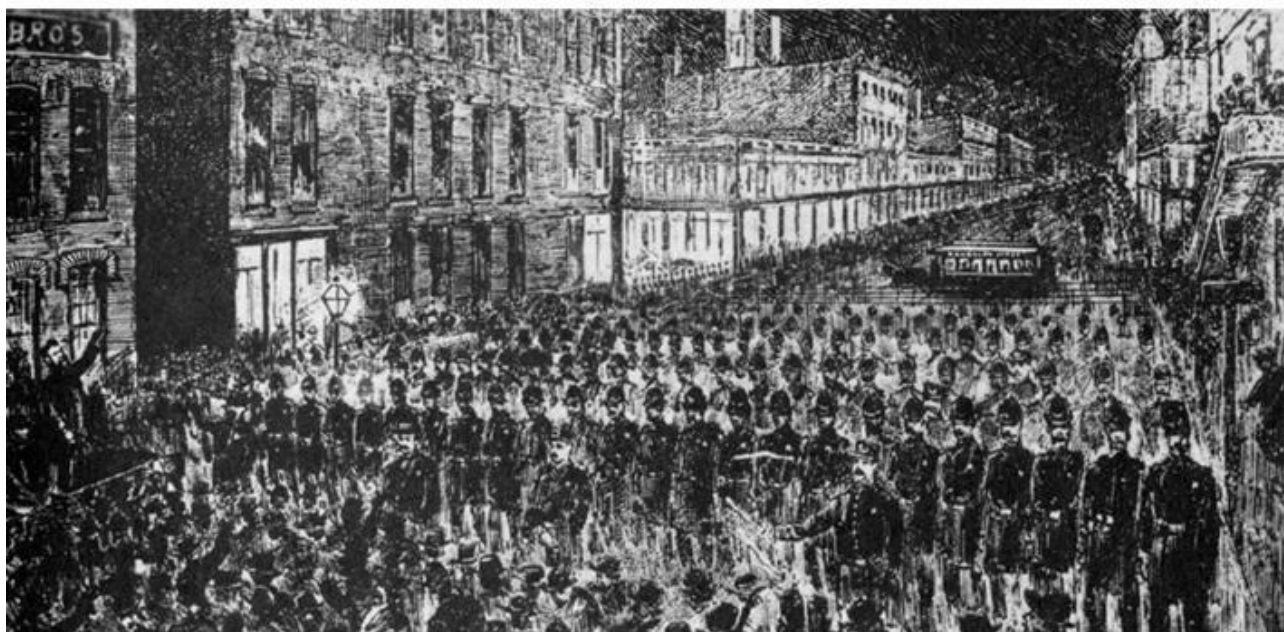
Τον Γενάρη του 1875 κατεβαίνουν σε απεργία οι ανθρακωρύχοι. Η απεργία βρίσκει λυσσασμένη την αντίδραση των εργοδοτών, των δυνάμεων καταστολής, του νόμου και των εφημερίδων. Διάρκει έξι ολόκληρους μήνες, ωστόσο τα αιτήματα των εργατών δεν ικανοποιούνται.

Τον Ιούλη του 1877 ξεσπάει απεργία στους σιδηρόδρομους η οποία αγκαλιάζει όλη τη χώρα. Ενάντια στους απεργούς στέλνεται στρατός και ξεσπούν εδώ και κει αιματηρές συγκρούσεις. Σε αυτές πυροβολούνται από τον στρατό, την αστυνομία και τους μπράβους των εταιρειών ακόμα και μικρά παιδιά.

Το 1883 ξεσπά νέα καπιταλιστική κρίση. Νέες περικοπές μισθών, καινούργια φτώχεια πλακώνει την παλιά φτώχεια. Οι εργάτες αντιδρούν. Ξεσπούν απεργίες στους σιδηρόδρομους, στα τηλεγραφεία, στα υφαντουργεία. Απεργούν οι ξυλοκόποι και οι τραμβαγέρηδες, οι ανθρακωρύχοι που δίνουν ξανά αιματηρές μάχες με τον στρατό.

Η εργατική τάξη αρχίζει να φωνάζει όλο και πιο δυνατά για 8ωρο. Οι βιομήχανοι θέλουν να συντριβούν τα συνδικάτα και η οργανωμένη εργατική πάλη μια για πάντα.

ΣΙΚΑΓΟ 1886

Την αυγή του 1886 το κίνημα για το 8ωρο πήρε πρωτοφανείς διαστάσεις στις ΗΠΑ.

Μπροστά σε αυτή την κατάσταση οι εργοδότες και τα νομοθετικά σώματα είχαν αρχίσει να εξετάζουν στα σοβαρά την παραχώρηση λιγότερης εργάσιμης μέρας.

Σε ορισμένους κλάδους, μάλιστα, είχαν ήδη παραχωρήσει 8ωρη εργάσιμη μέρα, όπως σε κάποια υποδηματοποιεία και καπνεργοστάσια. Μάλιστα, οι εργάτες φορούσαν τα παπούτσια του «8ωρου» και κάπνιζαν «καπνό του 8ωρου» όπως τα αποκαλούσαν.

Όλες οι ΗΠΑ αναταράζονταν από το αίτημα για το 8ωρο που βροντολαλούσε η μυριόστομη τάξη.

Οι εφημερίδες έγραφαν τότε πως πίσω από την αναταραχή κρύβονταν «ανατριχιαστικοί» και «αχαλίνωτοι» κομμουνιστές.

Την ίδια στιγμή η εργατική τάξη ακούει τον εαυτό της και προβάλλει τα συνθήματά της.

Το ένα μετά το άλλο τα εργατικά συνδικάτα παντού στις ΗΠΑ έπαιρναν αποφάσεις για την πραγματοποίηση γενικής απεργίας.

Από τα χείλη των εργατών ανάβλυζε, σαν προλούδιο μιας νέας εποχής, το τραγούδι του θωρου που αντηχούσε απειλητικό μέχρι τα πολυτελή σπίτια των εργοδοτών:

*«Θέλουμε να τ' αλλάξουμε τα πράγματα
Βαρεθήκαμε να μοχθούμε απ' τα χαράματα ίσα για να ζούμε
και να μην έχουμε μια ώρα να σκεφτούμε
Θέλουμε να νιώσουμε του ήλιου την φωτιά
και των λουλουδιών την ευωδιά.
Και θέλημα του θεού μες τους αιώνες
να εφαρμοστούν οι οκτώ ώρες
Μαζεύουμε τις δυνάμεις μας από τα γιαπιά
τα εργοστάσια, τα μαγαζιά
Οκτώ ώρες ανάπαυση, οκτώ ώρες δουλειά
κι οχτώ ώρες για ό,τι θέλει ο καθένας μας».*

Μέρα απεργίας ορίστηκε η 1η Μάη 1886.

Οι εφημερίδες έγραφαν πως αν η απεργία είχε επιτυχία, θα ενθαρρυνόταν το τεμπέλιασμα και η ακολασία.

Έβλεπαν πίσω της την επιρροή του απειλητικού κομμουνισμού και διέδιδαν πως η κομμουνιστική ανταρσία θα ξεσπούσε την ημέρα της απεργίας.

Ωστόσο, ήταν τέτοιο το ανεμοκύλισμα της απεργίας στη συνείδηση των εργατών, που παρέμειναν προσηλωμένοι «στην τρέλα του θωρου», όπως αποκαλούσαν τις προετοιμασίες για την απεργία οι εφημερίδες.

Το Σάββατο 1 Μάη ένα απεργιακό κύμα πλημμύρισε τις ΗΠΑ.

Σε δεκάδες πόλεις χιλιάδες εργάτες απαίτησαν οκτώ ώρες δουλειά.

Η απεργία στο Σικάγο ήταν η πιο μαζική.

Οι σιδηρόδρομοι έμειναν ακινητοποιημένοι.

Οι αποθήκες αμπαρωμένες και οι βιομηχανίες παράλυτες.

Η μέρα ήταν όμορφη και έτσι ένα ποτάμι διαδηλωτών κύλησε στο κέντρο της πόλης.

Μπροστά στο ρωμαλέο μέτωπο των εργατών, η αστυνομία και η εθνοφυλακή, που βρίσκονταν σε δρόμους γύρω από τη συγκέντρωση, δεν τόλμησαν ούτε να κουνηθούν.

«Οι εργάτες δεν θα δεχθούν να διώκονται από μισθοφόρους με στολή και από αχρείους ντυμένους με γούνες», «Η 1η Μάη θα μείνει στην ιστορία σαν μια δεύτερη Διακήρυξη της Αμερικανικής Ανεξαρτησίας», έλεγαν οι ομιλητές από τις αυτοσχέδιες εξέδρες που ξεφύτρωναν μέσα στον ωκεανό του πλήθους.

«Αποφασίζεται ότι η οκτάωρη εργάσιμη μέρα πρέπει να θεσπιστεί με νομοθέτημα και να συνεχιστεί ο οικονομικός αγώνας με πολιτική δράση», ανέφερε μεταξύ άλλων η απόφαση της απεργίας.

Το πλήθος ενέκρινε το κείμενο της απόφασης με ένα βροντερό «Ναι».

Τόσο βροντερό που η εργοδοσία, φοβούμενη ότι αυτός ο αγώνας θα συνεχιζόταν με απρόβλεπτες συνέπειες, ελίσσεται και παραχωρεί σε όλες τις ΗΠΑ 8ωρο σε δεκάδες επιχειρήσεις οι οποίες απασχολούσαν χιλιάδες εργάτες.

Αίμα εργατών κυλάει στο Σικάγο...

Την Δευτέρα 3 Μάη η απεργία απλώθηκε.

Σε ένα εργοστάσιο θεριστικών μηχανών, κάποιου Μακ Κόρμικ, που βρισκόταν στο Σικάγο, η εργοδοσία έβαλε για δουλειά, με τη βοήθεια της αστυνομίας, 300 απεργοσπάστες.

Την ώρα που έκλεινε το εργοστάσιο, ένα πλήθος απεργών είχε συγκεντρωθεί για να αποδοκιμάσει τους απεργοσπάστες. Τότε η αστυνομία, απρόκλητα, ανοίγει πυρ μέσα στο πλήθος.

Άλλοι μιλούν για ένα νεκρό επιτόπου και άλλους τρεις που υπέκυψαν στα τραύματά τους λίγο αργότερα.

Άλλοι μιλούν για έξι νεκρούς.

Μετά την ανελέητη επίθεση στους εργάτες έξω από το εργοστάσιο του Μακ Κόρμικ τα εργατικά συνδικάτα καλούν σε συλλαλητήριο διαμαρτυρίας το βράδυ στην πλατεία Χέι Μάρκετ.

Πλήθος συρρέει στην πλατεία για να διαδηλώσει ειρηνικά και να διαμαρτυρηθεί για το έγκλημα της αστυνομίας πίσω από το οποίο κρυβόταν η εργοδοσία που είχε πει τη συνηθισμένη της λέξη: Δολοφονία.

Έγιναν ομιλίες και το πλήθος άρχισε σιγά - σιγά να διαλύεται μέσα στον παγωμένο νυχτερινό άνεμο και το ψιλόβροχο που άρχισε να πέφτει.

Τότε μια βόμβα εκρήγνυται μέσα στις ομάδες των αστυνομικών.

Απολογισμός της έκρηξης, ένας νεκρός και άλλοι έξι που πέθαναν τις επόμενες μέρες.

Η αστυνομία, αποθηριωμένη, ανοίγει πυρ προς όλες τις κατευθύνσεις. Από τα πυρά σκοτώνεται ένας και τραυματίζονται δεκάδες. Συλλαμβάνονται δεκάδες.

«Τώρα αίμα», «Πρώτα σκοτώστε τους και μετά δικάστε τους» κραύγαζαν την άλλη μέρα οι εφημερίδες.

Τις επόμενες μέρες, ακόμα και η αστυνομία, έστω συγκαλυμμένα, παραδεχόταν ότι η ρίψη της βόμβας ήταν προβοκατόρικη ενέργεια.

Από τους συλληφθέντες απαγγέλλονται χαλκευμένες κατηγορίες σε τριάντα ένα άτομα.

Τελικά καταδικάστηκαν οκτώ. Τέσσερις σε ισόβια καταναγκαστικά έργα. Ένας από αυτούς αυτοκτόνησε στο κάτεργο που είχε φυλακιστεί.

Οι Άλμπερτ Πάρσονς, Όγκαστ Σπάις, Γκέοργκ Έγκελ και Άντολφ Φίσερ καταδικάζονται σε θάνατο δι' απαγχονισμού.

«Αν στα σοβαρά σας περνάει η ιδέα πως με τις κρεμάλες σας μπορείτε να σταματήσετε την εξέγερση εκατομμυρίων γονατισμένων από την καταπίεση εργατών, τότε -μα την αλήθεια- είσαστε φτωχοί στο πνεύμα», είπε στους δικαστές ο Όγκαστ Σπάις.

«Εκπροσωπείτε την ανήθικη αποστολή μιας εκατοντάδας ανθρώπων που προτιμάνε να απολαμβάνουν το παν δίχως να κάνουν τίποτα.

Όμως βαδίζετε πάνω σε μια υπόγεια φωτιά. Μπορείτε να την αγνοείτε μα δεν θα την αποφύγετε».

Ένα χρόνο αργότερα οι Σπάις, Έγκελ, Φίσερ και Πάρσονς απαγχονίστηκαν.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Τον Ιούλιο του 1889 στο Παρίσι κατά την διάρκεια κατά τη διάρκεια του ιδρυτικού συνεδρίου της Δεύτερης Διεθνούς (Σοσιαλιστικής Διεθνούς) που συμμετείχαν πάνω από 350 αντιπρόσωποι συνδικάτων από είκοσι χώρες, αποφασίζεται **να καθιερωθεί η 1η ΜΑΗ σε ανάμνηση της αιματηρής απεργίας του Σικάγο για την καθιέρωση του οκταώρου σαν παγκόσμια μέρα της εργατικής τάξης και να γιορτάζεται από τους εργαζόμενους σε όλο τον κόσμο.**